

IZ RADA INSTITUTA ZA CRKVENU GLAZBU

KOMEMORACIJA 15. OBLJETNICE SMRTI mo. ALBE VIDAKOVIĆA

Tradicija je Instituta za crkvenu glazbu u Zagrebu da svake godine komemorira dan smrti svog osnivača i prvog predstojnika A. Vidakovića. Tako je i ove godine prigodom 15. obljetnice njegovog preminuća održana u srijedu 18. travnja interna komemoracija sa slijedećim rasporedom:

Za pok. Maestra bila je u 17 sati u kapeli Bogoslovskeg sjemeništa koncelebrirana sv. Misa koju je predvodio preuzv. g. biskup Joakim Segedi. U liturgijskom slavlju su skladnim pjevanjem Prve (dvoglasne) Mise A. Vidakovića i promjenljivih dijelova sudjelovali slušači i profesori Instituta. Nakon toga je u III dvorani Bogoslovnog fakulteta održan glazbeni program: *SLUŠAČI INSTITUTA PJEVAJU I SVIRAJU*.

U prvoj točki programa nastupio je 3-gl. ženski zbor Instituta koji je pod ravnanjem s. Cecilije Pleša izveo dvije skladbe A. Vidakovića: *Tulerunt Jesum i Zdravo, o moj anđele*. Zatim je dr. Petar-Zdravko Blajić (Split) izrekao slijedeće predavanje o A. Vidakoviću:

ALBE SVEĆENIK I GLAZBENIK

Prije pet godina na današnji je dan rečeno: »Zar je moguće da prođe već deset godina?« A od tada već pet godina. Nije ni potrebno pitati da li je to moguće. Leti vrijeme i čini svoje. — petnaest godina prođe da je umro.

Čini li svoje? Evo, ovaj skup ovdje svjedoči da je on živ, da je među nama i da živi i u nama.

Jedva da je ovo zgoda da na Albin životni opus još jednom uperimo svoj dalekozor, mikroskop ili da ga stavimo na apotekarsku vagu. Mnogi su to potvrdili, a i naš je skup potvrdio da je on sa svojim djelom kadar to izdržati; uostalom, on je to već izdržao.

Da li nam je onda, danas ovdje, donijeti, uglavnom poznate nam podatke iz života i ponoviti izrečene ocjene o djelu i radu ili ga dozvati među nas jednostavno kao čovjeka, glazbenika i svećenika?

Već su stari Grci glazbi pridavali odgojnu moć. Naime, glazba oplemenjuje, očovječuje. Ako u kojega glazbenika iz prošlosti ili u živućega možemo uprijeti prstom kao na primjer nečovječnosti, onda to možemo učiniti zato jer je to očit i brzo primjetiv nesklad. Isto je tako i sa svećeničkim zvanjem; nečovječni postupci su uočljivi i oštro bodu. Čovjek, glazbenik, svećenik. Kako je lijepo kad se to troje isprepleće i jedno na drugo utječe. Kad glazba utječe i očovječuje čovjeka i kada glazba, dopustite izraz, osvećeničuje svećenika. A ona to može, samo joj se treba pustiti. Treba nastojati, odnosno svakodnevnim borbom osvajati teren čovječstva u sebi, i svećeništva također, to znači pripremati oranicu na kojoj može izrasti jedro i puno klasje zdrave glazbe, koja onda može hraniti i ploditi sebe i oko sebe. Oni koji poznaju Albu, više ili manje, i njegovo glazbeno djelo isto tako, moći će potvrditi da se u njemu živo isprepletalo i međusobno nadopunjalo: čovjek, glazbenik, svećenik, — tim redom ili kojim drugim rečeno. Bilo bi s naše strane vrlo neumjesno, a prema pok. maestru, tako smo ga mi ovdje jednostavno zvali, nepravedno i upravo nezgrapno kada bismo ga, pa i u ovakvim momentima bez mjere idealizirali. Nije on bio ni rimski Katon, ni Beethoven ni Ivan Bosko. Ne traži on od nas ni postolja, ni lovor-vijence ni aureole, ali traži s pravom svoj zasluženi kutak, osvojeni, svoje mjesto. Zapravo on ga već ima. Jer da ga nema, ne bi se uz njegov odar 20. travnja 64. u katedrali naše metropole i na župskom groblju svete Tereze u Subotici i kasnije uz desetom obljetnicu nje-

gove smrti u ovoj istoj dvorani ili na stranicama zbornika sa Savjetovanja o njegovu životu i djelu, našli svi oni koji su se našli, i nadodajmo, svi oni koji su se htjeli naći ili bi se bili tako rado našli.

Zemaljski vijek mu je omeđen između jeseni 14. i proljeća 64. nemirnog ovog stoljeća. Burna je to godina, 14., u svijetu, u Evropi posebno a za nas vrlo značajna.

Ako je u godinama iz kojih ga poznajemo bio onako živ, okretan i brz u reakcijama, zamislimo ga onda bezbrižna po širokim subotičkim ulicama i po livadama uz Palić.

Škola uz kuću. Ona pučka. Pa realka. Istodobno i niža glazbena. Tko zna, da li je sam zaželio pohađati ovu drugu, glazbenu ili su mu je namijenili. Ako su mu je roditelji namijenili, — bit će da su naslutili, a čega on sam tada možda i nije bio svjestan, naime da je »ad musicam natus«.

Što je u njemu dublje tinjalo već u djetinjstvu, da li glazba ili svećenik, jer će negdje u isto vrijeme raditi na jednome i opredijeliti se za drugo. Mladić izabere djevojku s kojom se do zaruka i vjenčanja barem 25 puta posvađa i koji put zavadi iako je i dalje voli; tako je, kažu, i Albe prilično nerado vježbao violinu i učio glazbu dok je s više žara uvezivao knjige i rezao limove.

Iz ravne Vojvodine u brdovitu Bosnu, u Travnik podno Vlačića i Vilenice. A u sjemeništima i bogoslovijama nije to bilo onda kao danas. Kako li se je samo on, onako živ, snalazio? Nikada u životu čudak, ali uvijek pomalo čudan, u gimnaziji se neobično zaljubio u matematiku. A ono što je nekada morao, sad će rastom pluća i glasnica i zavodskim ambijentom sve više ga privlačiti i osvajati — glazba. Gotovo svi su naši zavodi do jučer imali svoje đačke i studentske orkestre. Danas sastave i VIS-ove. Ako sastavi i VIS-ovi imaju istu funkciju kao i jučerašnji orkestri, pa onda neka i njih, ali bojati se da je imaju. Kako bilo, osim što je pjevao u zboru, jer je uočen kao talentiraniji za glazbu, uključen je u đački orkestar u kojemu je po potrebi svirao prvu violinu, cello i bas, a još je i posebno učio glazbu.

Poslije mature u Travniku došlo je vrijeme za: zbogom Bosno, a ja odoh u — Zagreb. Tko zna, kao malom Bunjevcu s uvijek živom hrvatskom sviješću možda mu je Zagreb bio davna želja.

Svakako — sveto bogoslovlje. Jednom je to izabrao i nikad se nije porekao iako su mu sirene izvodile zamamne melodije oko ušiju i prijetili mu srđeni kiklopi, kao ono Odiseju.

Kako je to sretna zgoda kad je rektor, jedan Dočkal, vrlo neobražen čovjek i amaterski virtuoz na violini, a spiritual Pečnjak, odličan pjevač, solist; pa tu je još Vijenac, zbor, orkestar i arhiv, pa Dugan, Hajduković, Ivšić, cecilijanski pokret, Merčeve ideje, katedrala, Glazbeni zavod, akademija i kazalište. Sve to može doprinijeti da i sitno gorušičino zrno razrasne u razgranato stablo. Upravo su tako rasli i razvijali se usporedno: Albe čovjek oltara i čovjek kora.

U pianisimu usuđuje se Gospodinu reći 37. u svojoj *Mladomisičkoj*: Primi, primi, Gospodine, pa forte, primi žrtvu mojih ruku i žrtvu cijeloga života. Da ne bude dvojbe, u forte i fortissimo: na Tvoju slavu, na Tvoju slavu dovijeka. I još jedna molba, tiho, tiho: Amen, amen, budi tako! A nije baš jasno da li je ta skladba u molu, duru ili dorskou načinu.

Ako je možda kao travnički đak sanjao Zagreb kao svojevrstu Meku, onda je možda kao student u Zagrebu maštao o Rimu. Kažemo, možda. Koliko li je puta pjevao u ovoj dvorani: *Svečan glas nek se ori na Tibru i Ti Rime, kršćanstva sveg diko*. Kako je u Travniku slušao o Duganu tako je u Zagrebu o

Perosiju, Casimiriju i Reficeu. Nalazimo ga u Rimu, uz sam Tiber. Po hodnicima Instituta papinskoga za crkvenu glazbu susreće: Sugnola, Dobicia, Ferrettia, Casimiria i Reficea. Evropa i Italija je u vrenju pred strašnu buru, a on guta, guta i guta riječi svojih profesora, guta ušima i očima. Vrijeme leti. Da je bilo reći: stani, čase! Te su mi rimske godine projurile kao tren, pričao je. Pomamno je gutao jer nije znao što mu nosi sutra.

Tko si sve nije prisvajao zasluge što je Albe pošao u Rim. Solesmes, Rim i svekolika Domovina bili su mu škola i inspiracija.

Opet je u Zagrebu. Godine su to čiji mu događaji, njemu niti tridesetogodišnjaku, Bunjevcu, Hrvatcu, ulijevaju i donose radost i tugu i strepnju. U Zagrebu je sanjao o svojoj Subotici koja je najednom postala po tko zna koji put Sabatka. Nije vidio rasplet. Mogao je samo iz Zagreba kao Matoš iz Pariza pjevati: *Bože mili, kad će opet moje žedne grudi napiti se zrak hrvatskoga, bunjevačkog, šokačkoga. To je tuga.*

Vratio se je u Domovinu sa sviješću da je rada mnogo a radnika malo. Svojim ljudskim šarmom, svojom stručnom spremom postao je magnet za starije, stare i mlade. Znao je da s njime ne započinje svijet, a i govorio je da nitko nije nezamjenjiv. To su predispozicije koje su ga držale i na pragu 50. mladim i danas nakon 15 godina živim. Svi koji misle da s njima povijest počinje, s njima uistinu završava i završit će njihova. Malo ga je tko mogao doživjeti kao takmaca, a ako možda i jest, bio je to veliki nesporazum.

Treba raditi, raditi, govorio je, i govoriti i pričati, a ne pričati i pričati. Jer ako ga ista karakterizira, to je da je u radu vidio uspjeh, upravo spas. Bio je mrav radnik, bio je pčela radilica. Iako je rat, a Domovina raskomadana i raskravljenjena, našao je i u tim neprilikama mnoge prilike za rad. Muzička akademija — postala je Državni konzervatorij. Tko ga se od njegovih đaka i studenata iz Gundulićeve ne sjeća pa bilo da se je i samo jednom s njim susreo. Tko se nije obazreo na kor našavši se za kakve svečane službe Božje u katedrali i kroz polutamu potražio lik regeusa koji je znao u svako liturgijsko doba spojiti opće i naše, spojiti staro ali uvijek mlado i novo, nadasve novo a naše. Mali Zagorci, Slavonci, Bosanci i pogdjekoji Dalmatinac po šalatskim učionicama očekivali su rado i sa strahom maestra i probe, jer to je napor a on zna i za uho malo potegnuti, ali to je i čast — pjevati u katedrali. Tko ga nije mogao uživo vidjeti mogao ga je čuti za prijenosa koje je vršio Radio-Zagreb, zagrebačka krugovalna postaja. Tko ga nije mogao ni vidjeti ni čuti, ako ga je imalo mamila glazba, crkvena, liturgijska, mogao ga je susresti kao autora i urednika na stranicama osvježene *Svete Cecilije* i mladog *Crkvenog orguljaša*.

Htjeli ili ne htjeli, u svijetu ukoliko smo s glazbom poznati, poznati smo gotovo isključivo po onome za što je primjetivo i očito da je nastalo ovdje, a i ovdje je bilo i držim da je još na neki način uvijek: ono što je ovašnje, ukoliko je naše neka onda ima aromu našega, blagu ili pikantnu, ali zamjetljivu. Znao je to Vidaković, zato prve samostalne note i kasnije mnoge to su obrade narodnoga. *Missa Caecilianiana* i kasnije *Gregoriana*, iako nadahnute velikim i općim idejama i pokretima, ipak se nisu mogle odhrvati, što se kaže, sto-posto zovu naših livada i rijeka, planina i mora.

Završio je rat, i kadikad veći metež nakon rata nego za rata. *Sveta Cecilija* je nestala, povukla se u katakombe. Dva puta će pokušati izići na svjetlo dana. Vrata u Gundulićevoj zatvorit će se pred svećeničkim kolarom. Mikrofonima, sada opet Radio-Zagreb, zasmrdjet će blagi miris tamjana naše katedrale i crkva. I tako dalje, i još mnogo tako dalje, — ali nikada koplje u šaš. I sto puta pokušati, iznova i opet i opet. To je Albe.

Malo pomalo i bivši veliki prijatelji počeli će pokazivati da ga se sjećaju, prepoznaju, pa da ga i trebaju.

Pričao je da bi najviše uradio kad bi najmanje vremena imao, da su mu mnoge neprilike dale nove prilike, pokazale nove putove.

Albe, bivši profesor, postaje profesor na Kaptolu. Ravnatelj, dirigent, ravna muškim pa mješovitim zborom, našom Sikstinom; bivši urednik pokreće makar i ciklostilske *Upute crkvenim orguljašima*; bivši organizator, organizira škole, predavanja, tečajeve; bivši skladatelj još više sklada; bivši muzikolog postaje prvim muzikologom; bivši student Instituta za crkvenu glazbu osniva Institut za crkvenu glazbu. I još puno ovih »bivši«.

Sve što je jednom započeo nikada nije posve napustio. Jadikovati i optuživati prilike, odnosno neprilike, to je jeftino, govorio je, iako mu se je onih prvih poratnih godina kada je izgledalo da je sve propalo u nepovrat znao izviti Jeremijin: *Attendite, universi populi, et videte dolorem meum et dicite, si est dolor similis sicut dolor meus.*

Nikada ga nismo vidjeli plakati, a pričao je često o situacijama u kojima bi neki znali zaplakati. Za koga ono reče da je znao naslonjen uz stup u katedrali tiho pustiti suzu na riječi i melodiju tako jednostavnog *Ave crux, spes unica*. Toliko je želio u zamišljenom oratoriju ocrtati lik žene koja u suzama oplakuje svoj put. Vratimo se još jednom: Ako je nakon ratnih pustošenja znao reći: si est dolor sicut dolor meus, što bi tek rekao da mu je sada ustati, poslije Koncila, pa da vidi i čuje što se, pa i u ime Koncila, radi u crkvi, na koru i oko oltara. Nismo ga vidjeli plakati, ali zar bi ovoga puta mogao izdržati? Poštedimo ga pokojna danas na obljetnicu od te teme.

Da je htio, koliko li se je puta mogao skupo, skupo unovčiti i prodati; da je htio, koliko li je mogao pobrati simpatija i aplauza, onih petparačkih. Ono u čemu je rođen, svojoj Šokadiji i cijeloj Hrvatskoj, i jednoj i svetoj, ono što je izabrao: tu es sacerdos in aeternum, ars musicae vita mea, prijatelja i inače idealima i ljudima ostajao je vjeran zaručničkom vjernošću, u zgodama i nezgodama, baš kako se i pita i obećava na vjenčanju: u zdravlju i bolesti.

Živih očiju iza crna okvira i nikada mirnih ruku ostavljao je dojam da, što se kaže, puca od zdravlja. Uvijek izbrija i dotjeran. Pričalo se je da se svakog jutra i zimi i ljeti hladnom vodom tušira.

Kad smo mislili da mu nezasitnu znanja i punom životnog radnog iskustva predstoji rad, oranica duga i široka kao Slavonija ili naše more, kad smo vjerovali u njegovu još plodniju sezonu i časnu starost pravednika i patrijarha i kada je puno toga htio, puno toga započeo i puno toga dovršio i opet puno toga htio i započeo, uistinu kao grom iz najvedrijeg neba ošinula nas je vijest, strašna istina: umro je Vidaković.

Tri sam puta doživio tajac po hodnicima ove zgrade, tajac koji je izazvala vijest: vijest da je umro Alojzije Stepinac, vijest da je poginuo John Kennedy i vijest da je umro Albe Vidaković.

Veliko se je zvono s katedralnog tornja tromo, kao iznemoglo ljuljalo, plakalo. I Subotica je brzo saznala za tešku vijest. A volio je Suboticu. Tamo su mama i sestra, tamo je kuća rodna i obiteljsko počivalište, tamo je prijatelj Matiša — biskup, kolega Marin — Šemudvarac, tamo su braća svećenici, tamo su Palić i salaši, Bunjevci i Šokci. On je Zagreb prihvatio ali se Subotice nije odrekao, njega je Zagreb prihvatio a Subotica ga se nije odrekla. Tamo se je rodio a ovdje je umro.

Otrpali smo ga iz Zagreba i na groblje, njemu, i nama preko njega, toliko dragog Kerleovom *Salve Regina* i Gallusovim *Ecce quomodo moritur justus*. Vraćajući se iz Subotice doživjeli smo nešto čudno: ostavili smo ga tamo, a ponijeli smo ga sa sobom, bolje u sebi. I evo, nakon petnaest godina još ga svježije, vjerujem, nosimo u sebi; sjećamo ga se, pričamo o njemu i pozivamo se na njega.

Počeo je u devetnaestoj godini skladbom *S djete-tom* svetim i narodnom obradom *Kolo igra*. Iz dvadesete imamo *Panis angelicus* i *Hrvatsku misu*.

Možda je najpriznatiji kao muzikolog. Počeo je Arnoldom Subotičanom, završit će sa Sorkočevićem Dubrovčaninom, sjever i jug, vječna naša boljka.

I dalje što da nabrajamo i ponavljamo kad uglavnom znamo. Ono u čemu je rođen, u što je uveden, što je izabrao i za što se je opredijelilo, tome je ostao vjeran do konca. Danas na ovu obljetnicu sjećajući se njega trebali bismo se okrenuti sebi i obazreti se oko sebe. Zamislimo ga danas i često pokraj sebe: u katedrali, ovdje na Institutu, na Fakultetu, u sjemeništu, po novicijatima, na stranicama *Svete Cecilije* možda i *Glasa Koncila*.

Plivao je protiv struje. Bilo je to teško, i bio je često gotovo osamljen. Da je možda danas živ, da li bi opet bio osamljen? Ljubav prema Crkvi, Domovini i glazbi, aktivna ljubav, zauzeta, stopostotna, ustrajna, nesebična, to je Vidakovićev amanet, to nam je njegova baština, to nam je kapital. Ne dopustimo da ono za što se je zalagao, da ono što je stvorio ostane mrtvi kapital. Ako nam sve to ostane mrtvi kapital, onda i ovakove komemoracije slaba su čast i usluga pokojnom maestru, dapače su provokacija.

Dragi Albe, mi Tvoji đaci, prijatelji, kolege nosimo te kao čovjeka, svećenika i glazbenika, nosimo Tebe, Tvoje ideje i Tvoja djela na sva četiri vjetra Lijepe naše; trebali bismo Ti to čvrsto obećati. Zaslužio si to. Hvala!

Program je nastavljen nastupom nekoliko redoviti i izvanrednih slušača Instituta koji su na glasoviru i orguljama izveli niz klasičnih djela iz naše i strane glazbene umjetnosti. S. Gertruda Anzulović (II g.) od-

svirala je na glasoviru opsežno djelo W. A. Mozarta: *12 Varijacija K. V. 265*, a Ante Sekulić (izv. sl.) izveo je na orguljama dvije skladbe J. S. Bacha: *Koral »Wachet auf, ruft aus die Stimme«* i *Preludij i fuga e-mol*. Zanimljivu *Sonatu za cembalo* neutvrđenog autora XVIII. st. iz grada Krka prezentirao je na glasoviru Dario Grbac (izv. sl.), dok je *Valcer As-dur* F. Chopina izvela s. Zorislava Radić (III g.). S. Mirja Tabak (II g.) nastupila je na orguljama sa skladbom B. Galuppija: *Allegro*, a s. Cecilija Milković (II g.) predstavila se na glasoviru s ovim skladbama: B. Kunc: *Mlado lišće — Draga priča* i C. Debussy *Arabesque I*. Stanovitu privlačnost izazvalo je djelo slovenskog skladatelja P. Ramovša: *Dve korolni predigri za orgle*, pisano suvremenim glazbenim izričajem, koje je na orguljama izveo Marijan Potočnik (IV g.). Tehnički prilično zahtjevnju *Sonatinu in F za klavir* I. Lhotke — Kalinskog izvela je s. Anita Sučić (IV g.). Završnu točku programa: M. Magdalenić: *Passacaglia* odsvirao je na orguljama Franjo Jesenović (izv. sl.).

Ovaj glazbeni program imao je značaj interne školske produkcije. No, bez pretjerivanja se može reći da su sve navedene skladbe izvedene korektno i proživljeno, što je, bez sumnje, plod marnog zalaganja i stručnog pedagoškog rada nastavnika Instituta. To je na kraju ove manifestacije potvrdio i predstojnik Instituta mo. A. Milanović izrazivši zahvalnost svima koji su svojom požrtvovnom suradnjom učestvovali te tako doprinjeli uspjehu ove komemorativne proslave.

Lj. G.

GOSTOVANJE INSTITUTA U SLAVONSKOJ POŽEGI

Povodom 15. obljetnice svog plodonosnog djelovanja i smrti svog osnivača i prvog predstojnika M. Albe Vidakovića, gostovao je 17. svibnja ove godine zbor Instituta, kojim ravna sadašnji predstojnik Mo. Anđelko Milanović, u župnoj crkvi u Slavonskoj Požegi. Pristupovalo je i nekoliko profesora Instituta.

Zbor je nakon mise u 9. s. izveo koncert s ovim programom:

1. L. Boëllmann: *Toccata*, koju je na orguljama izvela prof. Hvalimira Bledšnajder.
2. L. Refice: *Signum magnum (Znak je velik)* za zbor i orgulje.
3. Dvořák: *Pjevam Gospodinu pjesmu novu*, iz zbirke *Biblijske pjesme* što je uz orguljsku pratnju otpjevala s. Cecilija Pleša.
4. K. Odak: *Svrši stopi moje*, za mj. zbor i orgulje.
5. Ch. Gounod: *Ave Maria* — izvela s. Cecilija Pleša (mezzosopran).
6. B. Marcello: *Nebesa silna pjevaju*, za zbor i orgulje.
7. L. Boëllmann: *Prière à Notre Dame (Molitva našoj Gospi)* koju na orguljama interpretira prof. Hvalimira Bledšnajder.

Pod misom 10.30 s. zbor je, uz promjenljive dijelove, izveo melodioznu i pjevnju misu *Missa serafica* slovenskog skladatelja H. Sattnera. Zborom je ravnao Marijan Potočnik, student IV. godine našeg Instituta što mu je priznato kao diplomski ispit iz dirigiranja.

I na koncertu i na misi bilo je veoma mnogo vjernika koji su s velikim zanimanjem pratili ovaj glazbeni program. Stoga treba od srca zahvaliti na velikodušnom i širokogrudnom gostoprimstvu svih vjernika ovog slavnog i povijesnog grada, koji je nedavno proslavio 750. obljetnicu svog postojanja, a posebno velika hvala pripada preč. gosp. župniku J. Dumiću,

časnim sestrama koji su nas radosno primili i svojom požrtvovnom organizacijom učinili naš boravak u Požegi nezaboravnim.

U homiliji je preč. g. župnik J. Dumić kratko izložio sadržaj i smisao Evanđelja te nadovezao: »Danas je spomendan sredstava društvenog saobraćanja: tiska, radija, televizije. Ali najjače sredstvo društvenog priopćivanja, ljepota i vrednota jest umjetnost uopće, a od svih grana umjetnosti najviše »umjetnost nad umjetnostima«, a to je glazba. Mi znamo da se i najjača sredstva društvenog priopćivanja radio i televizija u svojim vrhunskim emisijama služe baš divnom glazbom, koja se i najradije sluša. A sv. Crkva, »majka i učiteljica« svijeta se oduvijek vrlo rado služila glazbom i to najodličnijim dijelom glazbe, svetom muzikom, koja je najviše oplemenjivala sveto bogoslužje. I najveći skladatelji svijeta su se »plasilali« da tako kažemo na religioznom, vjerskom području. U glazbi se »raduje srce naše« najviše, sveta muzika i uzdiže srce naše najviše k Bogu, onaj zov Crkve »Gore srca« najviše time ostvaruje na taj način....

Danas imamo čast primiti u goste Institut za crkvenu glazbu iz Zagreba. To je najviša crkvena glazbena ustanova kod nas. Dat će i koncert za sve prisutne u crkvi, posebno za one, koji se danas osjećaju najviše sirotama, a to su naši dragi stari nemoćni i bolesnici. Nek se njihovo srce raduje u lijepoj, pobožnoj i umjetnički izraženoj pjesmi ovog najboljeg zbora. U okviru ovogodišnjeg divnog i vrućeg svibnja, neka se rascvate i svibanj srdaca svih sirota, potištenih i žalosnih, neka se napuni uzvišenim utjehama i radostima, koje može dati samo Gospodin u »kome se raduje srce naše«. I tako neka ova nedjelja, posvećena sredstvima društvenog saobraćanja, dobije u našoj župi svoje najuzvišenije osmišljenje.«

Na zajedničkom objedu izrekao je preč. g. župnik J. Dumić ovaj pozdravni govor: